Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

26 септември 2024 година*

„Обжалване — Държавни помощи — Схема за помощи, приведена в действие от Федерална република Германия в полза на някои големи потребители на електроенергия — Освобождаване от мрежови такси за периода 2012—2013 г. — Решение, с което схемата за помощи е обявена за несъвместима с вътрешния пазар — Жалба за отмяна — Срок за обжалване — Допустимост — Член 107, параграф 1 ДФЕС — Понятие за държавна помощ — Държавни ресурси — Парафискален налог или други задължителни такси“

По съединени дела C-795/21 P и C-796/21 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 16 декември 2021 г.,

Wepa Hygieneprodukte GmbH, установено в Арнсберг (Германия),

WEPA Deutschland GmbH & Co. KG, с предходни наименования Wepa Leuna и Wepa Papierfabrik Sachsen, установено в Арнсберг,

представлявани от H. Janssen, D. Salm и A. Vallone, Rechtsanwälte,

жалбоподатели по дело C-795/21 P,

като другите страни в производството са:

Европейска комисия, представлявана от K. Herrmann, C. Kovács и T. Maxian Rusche, подпомагани от H. Heinrich, Rechtsanwalt,

ответник в първоинстанционното производство,

Федерална република Германия, представлявана от J. Möller и R. Kanitz,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

и

Федерална република Германия, представлявана от J. Möller и R. Kanitz,

жалбоподател по дело C-796/21 P,

* Език на производството: немски.

като другите страни в производството са:

Wepa Hygieneprodukte GmbH, установено в Арнсберг,

WEPA Deutschland GmbH & Co. KG, с предходни наименования Wepa Leuna и Wepa Papierfabrik Sachsen, установено в Арнсберг,

представлявани от H. Janssen, D. Salm и A. Vallone, Rechtsanwälte,

жалбоподатели в първоинстанционното производство,

Европейска комисия, представлявана от K. Herrmann, C. Kovács и T. Maxian Rusche,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: K. Jürimäe (докладчик), председател на състава, K. Lenaerts, председател на Съда, изпълняващ функцията на съдия от трети състав, N. Piçarra, N. Jääskinen и M. Gavalec, съдии,

генерален адвокат: L. Medina,

секретар: D. Dittert, началник на отдел,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 28 юни 2023 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 9 ноември 2023 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си по дело C-795/21 P, WEPA Hygieneprodukte GmbH и WEPA Deutschland GmbH & Co. KG (наричани по-нататък заедно „дружествата WEPA“) искат отмяна на решение на Общия съд на Европейския съюз от 6 октомври 2021 г., Wepa Hygieneprodukte и др./Комисия (T-238/19, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2021:648), с което Общият съд отхвърля жалбата им за отмяна на Решение (ЕС) 2019/56 на Комисията от 28 май 2018 година относно схема за помощ SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN), приведена в действие от Германия за потребители на базова електроенергия съгласно член 19 от StromNEV (ОВ L 14, 2019 г., стр. 1, наричано по-нататък „спорното решение“).

2 С жалбата си по дело C-796/21 P Федерална република Германия иска отмяна на обжалваното съдебно решение.

3 С насрещните си жалби, подадени по всяко от делата C-795/21 P и C-796/21 P, Европейската комисия също иска отмяна на обжалваното съдебно решение.

Правна уредба

4 Съображение 39 от Регламент (ЕС) 2015/1589 на Съвета от 13 юли 2015 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 108 [ДФЕС] (ОВ L 248, 2015 г., стр. 9) гласи:

„В интерес на прозрачността и правната сигурност е подходящо да се даде публичност на решенията на Комисията, като в същото време се отстоява принципът, съгласно който решенията по случаи с държавна помощ се адресират до съответната държава членка. Следователно е подходящо да се публикуват всички решения, които биха могли да засегнат интересите на заинтересованите страни, или изцяло, или в съкратена форма, или да се направят копия на такива решения, които да се предоставят на заинтересованите страни, когато не са били публикувани или когато не са били публикувани изцяло“.

5 Член 1, буква а) от този регламент предвижда:

„За целите на настоящия регламент се прилагат следните определения:

[…]

з) „заинтересована страна“ означава всяка държава членка или всяко лице, предприятие или обединение от предприятия, чиито интереси биха могли да бъдат засегнати от предоставянето на помощ, по-специално бенефициера на помощта, конкуриращите се предприятия и търговските обединения“.

6 Член 32 от посочения регламент е озаглавен „Публикуване на решения“ и в параграф 3 предвижда:

„Комисията публикува в *Официален вестник на Европейския съюз* решенията, които взема съгласно член 8, параграфи 1 и 2 и член 9“.

Фактите по спора и спорното решение

7 Обстоятелствата по спора, както са изложени в точки 1—22 от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени по следния начин.

Относно разглежданите законови и подзаконови мерки

Относно системата на мрежовите такси преди въвеждането на спорните мерки

8 Член 21 от Energiewirtschaftsgesetz (Закон за енергетиката), изменен с Gesetz zur Neuregelung energiewirtschaftlicher Vorschriften (Закон за реформа на нормативната уредба в областта на енергетиката) от 26 юли 2011 г. (BGBl. 2011 I, стр. 1554), но преди измененията, направени с Gesetz zur Weiterentwicklung des Strommarktes (Закон за развитието на пазара на електроенергия) от 26 юли 2016 г. (BGBl. 2016 I, стр. 1786) (наричан по-нататък „EnWG 2011“), предвижда по-специално че мрежовите такси трябва да бъдат разумни, недискриминационни, прозрачни и изчислявани въз основа на разходите за ефикасно управление на мрежата.

9 Член 24 от EnWG 2011 оправомощава германското федерално правителство да определя с подзаконов акт, подробните правила, уреждащи, от една страна, общата методика за изчисляване на мрежовите такси и от друга страна, особените случаи на използване на мрежата, както и условията, при които регулаторният орган може да разрешава или забранява индивидуалните мрежови такси.

10 Член 17 от Stromnetzentgeltverordnung (Федерална наредба за таксите за достъп до електроенергийната мрежа) от 25 юли 2005 г. (BGBl. 2005 I, стр. 2225, наричана по-нататък „Наредбата StromNEV 2005“) определя методика за изчисляване, която операторите на мрежи да използват при определянето на общите такси. Става въпрос за двуетапна методика, при която най-напред се определят различните елементи на годишните разходи за всички мрежи, а след това въз основа на общите годишни разходи на мрежите се изчисляват общите такси.

11 При определянето на общите такси се вземат предвид следните два елемента, а именно „функцията на едновременност“, която отразява вероятността индивидуалното потреблението на даден ползвател да допринася за годишния върхов товар на съответното ниво на мрежата, и максималният размер на приходите за всеки оператор, който размер се определя от Bundesnetzagentur (Федерална мрежова агенция, Германия) (наричана по-нататък „BNetzA“) въз основа на сравнителен анализ с други мрежови оператори, за да се гарантира, че разходите, произтичащи от неефективни решения, не се компенсират с мрежовите такси.

12 Член 19 от Наредбата StromNEV 2005 предвижда индивидуални такси за ползватели с модел на потребление или товаров график, които се различават значително от модела на потребление или товаровия график на другите ползватели (наричани по-нататък „нетипични ползватели“). Тези такси отчитат, в съответствие с принципа, че мрежовите такси отразяват разходите за мрежата, приноса на тези нетипични ползватели за намаляването на въпросните разходи или за избягването на увеличаването им.

13 В това отношение член 19, параграф 2 от StromNEV 2005 въвежда индивидуални такси за следните две категории нетипични ползватели:

– ползватели, при които върховият товар предвидимо и значително се отклонява от едновременния годишен върхов товар на всички други ползватели на мрежата, които са присъединени към една и съща мрежа, тоест ползватели на мрежата, чието потребление е системно извън часовете на върховия товар (наричани по-нататък „антицикличните потребители“), и

– ползватели с годишно потребление на електроенергия, достигащо минимум 7000 часа използване и надхвърлящо 10 гигаватчаса (наричани по-нататък „потребителите на базова електроенергия“).

14 До изменението с EnWG 2011 Наредба StromNEV 2005 предвижда, че антицикличните потребители и потребителите на базова електроенергия заплащат индивидуални такси, изчислявани по изработената от BNetzA „методика на физическия път“. Тази методика отчита дължащите се на тези антициклични потребители и на потребителите на базова електроенергия мрежови разходи, с минимална такса, равна на 20 % от обявените общи такси (наричана по-нататък „минималната такса“). Последната гарантира заплащане за

използването на мрежата, към която са свързани тези потребители, в случай че изчислените по методиката на физическия път индивидуални такси са по-ниски от минималната такса или дори близки до нула.

По спорните мерки

15 Съгласно член 19, параграф 2, второ и трето изречение от Наредба StromNEV 2005, изменена с EnWG 2011, считано от 1 януари 2011 г., датата, от която тази разпоредба се прилага с обратна сила, индивидуалните такси за потребителите на базова електроенергия са премахнати и заменени с пълно освобождаване от мрежови такси (наричано по-нататък „спорното освобождаване“), предоставено с разрешение на компетентния регулаторен орган, а именно BNetzA, или от регулаторния орган на съответната провинция. Разходите за въпросното освобождаване са в тежест на операторите на преносни или разпределителни мрежи според нивото на мрежата, към което са свързани получателите.

16 Съгласно член 19, параграф 2, шесто и седмо изречение от Наредба StromNEV 2011, изменена с EnWG 2011, операторите на преносни мрежи са длъжни да компенсират операторите на разпределителни мрежи за загубата на приходи, произтичаща от това освобождаване, и да приспаднат помежду си възникналите поради това освобождаване разходи в съответствие с член 9 от Kraft-Wärme-Kopplungsgesetz (Закон за когенерация на топлинна и електрическа енергия) от 19 март 2002 г. (BGBl. 2002 I, стр. 1092), така че всеки да носи една и съща финансова тежест, пропорционална на количеството електроенергия, която доставя на присъединените към неговата мрежа крайни потребители.

17 От 2012 г. с решение на BNetzA от 14 декември 2011 г. (BK8-11-024) (наричано по-нататък „решението BNetzA от 2011 г.“) се въвежда механизъм за финансиране. Съгласно този механизъм операторите на разпределителни мрежи събират от крайните потребители или от доставчиците на електроенергия допълнителна такса (наричана по-нататък „спорната допълнителна такса“), която като сума се прехвърля на операторите на преносни мрежи, за да се компенсира дължащата се на спорното освобождаване загуба на приходи.

18 Размерът на спорната допълнителна такса се определя предварително всяка година от операторите на преносни мрежи по определена от BNetzA методика. Размерът за 2012 г., първата година на функциониране на механизма, е определен пряко от BNetzA.

19 Тези разпоредби не се прилагат по отношение на свързаните със спорното освобождаване разходи за 2011 г., поради което всеки оператор на преносна и на разпределителна мрежа е трябвало да понесе загубите, свързани с освобождаването за тази година.

По системата от мрежови такси след спорните мерки

20 В хода на административното производство, приключило със спорното решение, спорното освобождаване най-напред е обявено за нищожно със съдебни решения на Oberlandesgericht Düsseldorf (Висш областен съд Дюселдорф, Германия) от 8 май 2013 г. и на Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия) от 6 октомври 2015 г. Впоследствие, считано от 1 януари 2014 г., това освобождаване е отменено с Наредба StromNEV 2005, изменена с Verordnung zur Änderung von Verordnungen auf dem Gebiet des Energiewirtschaftsrechts (Наредба за изменение на някои наредби в областта на енергетиката) от 14 август 2013 г. (BGBl. 2013 I, стр. 3250) (наричана по-нататък „Наредба

StromNEV 2013“). С Наредба StromNEV 2013 за в бъдеще се въвеждат отново индивидуалните такси, изчислявани по методиката на физическия път, като вместо минималната такса се прилагат фиксирани такси от 10 %, 15 % и 20 % от общите такси в зависимост от потреблението на електроенергия (съответно 7000, 7500 и 8000 часа годишно използване на мрежата) (наричани по-нататък „фиксираните такси“).

21 С Наредба StromNEV 2013 се въвежда преходен режим, който е в сила от 22 август 2013 г. и се прилага с обратно действие спрямо потребителите на базова електроенергия, които все още не са получили спорното освобождаване за 2012 г. и 2013 г. (наричан по-нататък „преходният режим“). Вместо индивидуалните такси, изчислявани по методиката на физическия път и минималната такса, този режим предвижда единствено прилагането на фиксирани такси спрямо тези потребители.

По административното производство и спорното решение

22 На основание на няколко жалби на 4 май 2013 г. Комисията публикува решение за започване на процедура по член 108, параграф 2 ДФЕС относно въведената със спорните мерки схема за помощи (ОВ C 128, 2013 г., стр. 43).

23 След приключване на процедурата, в хода на която Федерална република Германия и други заинтересованите страни представят становища, на 28 май 2018 г. Комисията приема спорното решение.

24 С това решение Комисията установява, че от 1 януари 2012 г. до 31 декември 2013 г. Федерална република Германия неправомерно е предоставила държавни помощи под формата на спорното освобождаване.

25 По-конкретно Комисията заключава, че размерът на държавната помощ съответства на разходите за мрежата, причинени през 2012 г. и 2013 г. от обхванатите от освобождаването потребители на базова електроенергия, или когато тези разходи са били по-ниски от минималната такса — на последната.

26 Освен това Комисията отбелязва, че въпросната помощ е несъвместима с вътрешния пазар, тъй като не попада сред изключенията по член 107, параграфи 2 и 3 ДФЕС, а и не може да се счита за съвместима с вътрешния пазар поради друга причина.

27 Затова Комисията приема следното:

– спорното освобождаване представлява държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, доколкото потребителите на базова електроенергия са били освободени от плащането на мрежови такси, съответстващи на причинените от тях разходи за мрежата, или когато тези разходи за мрежата са възлизали на по-малко от минималната такса — от плащането на тази минимална такса,

– въпросната помощ е приведена в действие от Федерална република Германия в нарушение на член 108, параграф 3 ДФЕС и е била несъвместима с вътрешния пазар,

– индивидуалната помощ, предоставена по въпросната схема, не представлява държавна помощ, ако към момента на предоставянето ѝ е отговаряла на условията, предвидени в регламент относно помощта de minimis, приет съгласно член 2 от Регламент (ЕО)

№ 994/98 на Съвета от 7 май 1998 година по прилагането на членове [107] и [108 ДФЕС] към някои категории хоризонтална държавна помощ (ОВ L 142, 1998 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 31), и

– Федерална република Германия трябва, от една страна, да възстанови от получателите предоставената по въпросната схема за помощи несъвместима с вътрешния пазар помощ, заедно с лихвите, и от друга страна, да отмени всички дължими плащания по тази схема, считано от датата на приемане на спорното решение.

Жалбата пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

28 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 9 април 2019 г., дружествата WEPA искат отмяна на спорното решение.

29 С решение на председателя на шести състав на Общия съд от 30 август 2019 г. Федерална република Германия е допусната да встъпи в подкрепа на исканията на тези дружества в съответствие с искането на тази държава членка.

30 В подкрепа на жалбата си дружествата WEPA посочват едно-единствено основание, а именно липса на държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, тъй като спорното освобождаване не било финансирано с държавни ресурси.

31 С обжалваното съдебно решение Общият съд обявява жалбата за допустима, след това отхвърля това основание, а оттам и жалбата за отмяна в нейната цялост.

Производството пред Съда и исканията на страните

32 С жалбата си по дело C-795/21 P дружествата WEPA искат от Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение;

– да отмени спорното решение или при условията на евентуалност да върне делото на Общия съд и

– да осъди Комисията да заплати направените в производствата пред Общия съд и пред Съда съдебни разноски.

33 Федерална република Германия иска от Съда да уважи жалбата по дело C-795/21 P и да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

34 Комисията иска от Съда да отхвърли жалбата по дело C-795/21 P и да осъди дружествата WEPA да заплатят съдебните разноски.

35 С жалбата си по дело C-796/21 P Федерална република Германия иска от Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение в частта, в която се отхвърля жалбата за отмяна като неоснователна,

– да отмени спорното решение и

– да осъди Комисията да заплати направените в производствата пред Общия съд и пред Съда съдебни разноски.

36 Дружествата WEPA искат от Съда да уважи жалбата по дело C-796/21 P.

37 Комисията иска от Съда да отхвърли жалбата и да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

38 С насрещните си жалби по дела C-795/21 P и C-796/21 P Комисията иска от Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение,

– да обяви за недопустима жалбата за отмяна,

– по дело C-795/21 P да осъди дружествата WEPA да заплатят съдебните разноски, направени в производството пред Съда и пред Общия съд, и

– по дело C-796/21 P да осъди Федерална република Германия и дружествата WEPA да заплатят съдебните разноски, направени съответно в производствата пред Съда и пред Общия съд.

39 Дружествата WEPA и Федерална република Германия искат насрещните жалби да бъдат отхвърлени и Комисията да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

40 С решение на председателя на Съда от 18 април 2023 г. дела C-795/21 P и C-796/21 P са съединени за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение.

По насрещните жалби

41 С насрещните си жалби Комисията оспорва допустимостта на разглежданата в първоинстанционното производство жалба, като този въпрос е предварителен спрямо въпросите по същество, повдигнати в главните жалби. Затова първо трябва да бъдат разгледани насрещните жалби (вж. в този смисъл решение от 3 декември 2020 г., Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo и др., C-461/18 P, EU:C:2020:979, т. 43).

42 В подкрепа на насрещните си жалби Комисията изтъква две основания.

По първото основание

Доводи на страните

43 С първото основание, което посочва в подкрепа на насрещните си жалби, Комисията упреква Общия съд, че в точки 36—43 от обжалваното съдебно решение е допуснал грешка при прилагане на правото, като е възприел разширително тълкуване на понятието „публикуване“ по смисъла на член 263, шеста алинея ДФЕС. Така Общият съд неправилно приел, че всяко публикуване в Официален вестник отговаря на това понятие, независимо дали такова публикуване обуславя влизането в сила на съответния акт съгласно член 297 ДФЕС и дали се предвижда в самия Договор.

44 На първо място, тълкуването на Общия съд било в противоречие с практиката на Съда, установена с решение от 17 май 2017 г., Португалия/Комисия (C-339/16 P, EU:C:2017:384, т. 34—40), и с определения от 31 януари 2019 г., Iordăchescu/Парламент и др. (C-426/18 P, EU:C:2019:89, т. 22), и от 5 септември 2019 г., Fryč/Комисия (C-230/19 P, EU:C:2019:685, т. 15). С тази съдебна практика Съдът установил паралел между член 263, шеста алинея, и член 297 ДФЕС в смисъл, че публикуването на разглеждания акт определя началния момент, от който започва да тече срокът за обжалване, само ако обуславя влизането в сила на този акт и се предвижда в самия Договор.

45 Този подход се потвърждавал при граматическо, контекстуално и телеологично тълкуване на член 263, шеста алинея ДФЕС.

46 Що се отнася, от една страна, до текста на тази разпоредба, Комисията изтъква, че на всички езици, с изключение на немски, понятията „публикуване“ и „съобщаване/нотифициране“ се съдържат както в член 263, шеста алинея ДФЕС, така и в член 297 ДФЕС, което доказва наличието на паралел между тези две разпоредби.

47 Що се отнася, от друга страна, до духа и целта на член 263, шеста алинея ДФЕС, определените в тази разпоредба срокове за обжалване допринасяли за постигането на целта за правна сигурност. Ако желае да обжалва даден акт, съответният правен субект по принцип следвало да направи това в срок от два месеца от датата, на която му е станало известно окончателното съдържание на този акт. За актовете с общо приложение обаче, които не посочват адресат, тази дата била датата на публикуването в Официален вестник. За актовете, които посочват адресат, тази дата била датата на съобщаването им на този адресат. Само по изключение и при условията на евентуалност, когато става въпрос за акт, който не се публикува или съобщава, узнаването би могло да е събитието, от което започва да тече срокът за обжалване. Така паралелът между член 263, шеста алинея, и член 297 ДФЕС гарантирал, че последващото публикуване на акт в Официален вестник с информационна цел не води до удължаване на сроковете за обжалване и следователно до правна несигурност.

48 На второ място, публикуването в Официален вестник на решение на Комисията за приключване на официална процедура по разследване не можело да се приравни на „публикуване“ по смисъла на член 297, параграф 2, втора алинея ДФЕС. Съответно то не било началният момент на срока за обжалване.

49 От една страна, такова решение е адресирано до съответната държава членка и се съобщава само на нея. В съответствие с член 297, параграф 2, трета алинея ДФЕС то би влязло в сила от момента на нотифицирането му, а не на публикуването му в Официален вестник, тъй като последното е само с цел информиране на обществеността, включително получателите на помощта, от които съответната държава членка би трябвало да се възстанови тази помощ още дори преди публикуването на решението. От друга страна, въпросното решение не било публикувано на основание на Договора за функционирането на ЕС, а на основание на член 32 от Регламент 2015/1589, тълкуван в светлината на съображение 39 от същия. При това положение, за да се определи началният момент на срока за обжалване, в който предприятието получател може да оспори решението за приключване на официалната процедура по разследване, следва да се има предвид датата, на която въпросното предприятие действително е узнало за това решение. Когато липсва доказуема по-ранна дата на узнаване, за дата на действителното узнаване се приема по силата на правна фикция датата на публикуването на акта в Официален вестник.

50 На трето място, Комисията изтъква редица доводи, които според нея подкрепят тълкуването ѝ на член 263, шеста алинея ДФЕС.

51 Първо, основавайки се на систематиката на тази разпоредба, тя поддържа, че публикуването и съобщаването на даден акт са равнопоставени и че узнаването е субсидиарно спрямо първите две. Това отношение на субсидиарност било нарушено с направеното от Общия съд тълкуване, тъй като, ако публикуването по член 32 от Регламент 2015/1589 е равнозначно на публикуване по член 297, параграф 1 ДФЕС, срокът за обжалване трябвало да започне да тече, включително по отношение на съответната държава членка и въпреки съобщаването, от датата на това публикуване.

52 Второ, Комисията е на мнение, че възприетото от Общия съд тълкуване създава между предприятията, от които се възстановява дадена помощ, и техните конкурентни предприятия, които не са получили помощ, неравенство в процесуалните възможности. Докато на практика първите получавали копие от решението от съответната държава членка, вторите трябвало да изчакат публикуването на решението в Официален вестник в съответствие с член 32 от Регламент 2015/1589, така че действителните срокове за обжалване за тези предприятия били различни. Това тълкуване създавало и неравенство между Комисията и предприятията, които трябва да възстановят помощта. Всъщност Комисията разполагала с двумесечен срок, за да отговори на жалбата на предприятие получател, докато тези предприятия разполагали, поради въпросното тълкуване, с по-дълъг срок, за да подготвят жалбата си.

53 Трето, Общият съд се основал на неправилен прочит на решение от 10 март 1998 г., Германия/Съвет (C-122/95, EU:C:1998:94). Всъщност за разлика от спорното решение това, предмет на делото, по което е постановено цитираното съдебно решение, не посочвало никакъв адресат.

54 Четвърто, постановеното от Общия съд в точка 38 от обжалваното съдебно решение, а именно че субективно дружествата WEPA можели субективно да очакват публикуването на спорното решение в Официален вестник, било в разрез с обстоятелството, че спазването на сроковете за обжалване представлява абсолютна процесуална предпоставка.

55 Федерална република Германия и дружествата WEPA възразяват, че първото основание не е налице.

Съображения на Съда

56 С първото основание, което е изтъкнала в подкрепа на насрещните си жалби, Комисията оспорва основателността на изводите на Общия съд в точки 36—43 от обжалваното съдебно решение. Според нея, противно на постановеното от Общия съд в тези точки, за дружествата WEPA срокът за подаване на жалба за отмяна на спорното решение тече не от датата на публикуването на същото в Официален вестник, а от датата, на която това дружество действителното е узнало за него.

57 В това отношение следва да се констатира, че в точки 36—43 от обжалваното съдебно решение Общият съд е отхвърлил възражението за недопустимост, което Комисията повдига, тъй като смята за просрочена подадената от дружествата WEPA жалба за отмяна на спорното решение.

58 Видно от цялостния прочит на точки 36—38 от това решение, Общият съд е преценил, че срокът за обжалване в случая тече от датата на публикуването на спорното решение в Официален вестник, което е извършено на 16 януари 2019 г., и че този срок е спазен

59 В подкрепа на това съображение Общият съд припомня в точка 37 от посоченото съдебно решение, че като критерий за началния момент на посочения срок за обжалване датата на узнаването за акта има субсидиарен характер спрямо датата на публикуването или на съобщаването му. Той подчертава, че публикуването на спорното решение не е било предпоставка за влизането му в сила, но същевременно отбелязва в точка 38 от обжалваното съдебно решение, че спорното решение е трябвало да бъде публикувано в Официален вестник в съответствие с член 32, параграф 3 от Регламент 2015/1589, така че дружествата WEPA са имали основание да очакват, че спорното решение ще бъде публикувано.

60 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 263, шеста алинея ДФЕС „[и]сковете, предвидени в настоящия член, трябва да бъдат заведени в срок от два месеца, считано, в зависимост от случая, от публикуването на акта, от неговото съобщаване на ищеца, или, при липса на уведомяване, от деня, в който той е узнал за него“.

61 От текста на тази разпоредба, и по-специално от изразите „в зависимост от случая“ и „при липса на уведомяване“, ясно личи, че началният момент на срока за обжалване се определя според конкретното положение и че между трите критерия за началото на този срок има йерархия.

62 Така срокът за подаване на жалба за отмяна започва да тече от публикуването на акта или от съобщаването му на жалбоподателя. В систематиката на тази разпоредба тези два главни критерия са равнопоставени, в смисъл че нито един от тях не е субсидиарен спрямо другия (вж. в този смисъл решение от 17 май 2017 г., Португалия/Комисия, C-339/16 P, EU:C:2017:384, т. 38).

63 За сметка на това, както правилно отбелязва Общият съд в точка 37 от обжалваното съдебно решение, като критерий за началния момент на срока за обжалване датата на узнаването за акта има субсидиарен характер спрямо датата на публикуването или на съобщаването му (вж. в този смисъл решение от 10 март 1998 г., Германия/Съвет, C-122/95, EU:C:1998:94, т. 35), което впрочем понастоящем не се оспорва.

64 В настоящия случай спорното решение, с което се приключва официална процедура по разследване на държавна помощ, посочва като адресат съответната държава членка, а именно Федерална република Германия, и тя е била нотифицирана в съответствие с член 297, параграф 2, трета алинея ДФЕС. Съответно това решение е публикувано в Официален вестник в приложение на член 32, параграф 3 от Регламент 2015/1589.

65 В подобна хипотеза от практиката на Съда следва, че за адресата, на който се съобщава въпросният акт, а именно съответната държава членка, срокът за подаване на жалба за отмяна тече от датата на съобщаването на акта, и то дори когато същият е и публикуван в Официален вестник (вж. в този смисъл решение от 17 май 2017 г., Португалия/Комисия, C-339/16 P, EU:C:2017:384, т. 37).

66 За сметка на това от граматическото, телеологичното и контекстуалното тълкуване на член 263, шеста алинея ДФЕС във връзка с практиката на Съда следва, че за другите заинтересовани страни като Covestro срокът за подаване на жалба за отмяна тече от публикуването на акта в Официален вестник, включително когато основанието за публикуването му не е член 297, параграф 2, втора алинея ДФЕС, а разпоредба от вторичното право като член 32, параграф 3 от Регламент 2015/1589.

67 Всъщност, първо, следва да се отбележи, че текстът на член 263, шеста алинея ДФЕС говори за „публикуване“ на актовете по принцип (вж. в този смисъл решение от 26 септември 2013 г., PPG и SNF/ECHA, C-625/11 P, EU:C:2013:594, т. 31). Този текст съответно не обвързва това понятие с никакво особено условие, по-специално що се отнася до правното основание на задължението за публикуване.

68 В това отношение е вярно, както твърди Комисията, че Съдът по-специално е постановил, че понятието „публикуване“ по смисъла на член 263, шеста алинея ДФЕС се отнася до публикуване в Официален вестник, което е условие за влизането в сила на акта и е предвидено в Договора за функционирането на ЕС (вж. в този смисъл решение от 17 май 2017 г., Португалия/Комисия, C-339/16 P, EU:C:2017:384, т. 36, и определения от 31 януари 2019 г., Iordăchescu/Парламент и др., C-426/18 P, EU:C:2019:89, т. 22, и от 5 септември 2019 г., Fryč/Комисия, C-230/19 P, EU:C:2019:685, т. 15)

69 От това обаче не може — противно на застъпваното от Комисията гледище — да се заключи, че понятието „публикуване“ по смисъла на член 263, шеста алинея ДФЕС се ограничава само до тази хипотеза.

70 Всъщност цитираните в точка 68 от настоящото решение съдебни актове не могат да се тълкуват изолирано, а се вписват в практиката на Съда, в която понятието „публикуване“ по смисъла на член 263, шеста алинея ДФЕС се тълкува широко. Съответно в обхвата на това понятие, освен посочената в точка 68 хипотеза, попада и хипотезата, при която обжалваният акт се публикува в Официален вестник не поради наложено с Договора задължение, а поради постоянна практика на институциите на Европейския съюз (вж. в този смисъл решение от 10 март 1998 г., Германия/Съвет, C-122/95, EU:C:1998:94, т. 36 и 39) или на разпоредба от вторичното право като член 32, параграф 3 от Регламент 2015/1589 (вж. в този смисъл определение от 25 ноември 2008 г., S.A.BA.R./Комисия, C-501/07 P, EU:C:2008:652, т. 23), дори публикуване на уебсайта на институция, орган, служба или агенция на Съюза, когато това е предвидено във вторичното право (вж. в този смисъл решение от 26 септември 2013 г., PPG и SNF/ECHA, C-625/11 P, EU:C:2013:594, т. 30—32).

71 Второ, що се отнася до целите на член 263, шеста алинея ДФЕС, важно е да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика спазването на сроковете за обжалване по тази разпоредба представлява абсолютна процесуална предпоставка и прилагането им не зависи от преценката на страните и на съда. Те са въведени, за да се гарантира правната сигурност, като не се допусне неограничена във времето възможност за оспорване на пораждащи правни последици актове на Съюза, а също и за да се предотврати всяка дискриминация или произволно третиране при правораздаването (вж. в този смисъл решения от 12 декември 1967 г., Muller-Collignon/Комисия, 4/67, EU:C:1967:51, стр. 479, от 23 януари 1997 г., Coen, C-246/95, EU:C:1997:33, т. 21; определения от 16 ноември 2010 г., Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/Комисия, C-73/10 P, EU:C:2010:684, т. 52, и от 31 януари 2019 г., Iordăchescu/Парламент и др., C-426/18 P, EU:C:2019:89, т. 21).

72 От една страна обаче, що се отнася до решение като спорното, с което се приключва официална процедура по разследване на държавна помощ, е ясно, че за разлика от датата на узнаване, датата на публикуване на акта в Официален вестник може, в интерес на правната сигурност, да се установи по обективен и сигурен начин по отношение на всички заинтересовани страни, на които този акт не е бил съобщен. В това отношение е без значение, че последните са могли да узнаят за него преди публикуването му.

73 Това впрочем обяснява защо в систематиката на член 263, шеста алинея ДФЕС и в интерес на правната сигурност датата на публикуване има предимство пред датата на узнаването, която, както бе припомнено в точка 63 от настоящото решение, е субсидиарен критерий за началния момент на срока за обжалване. Съответно не може да се възприеме подходът на Комисията, която всъщност предлага да се обърне съотношението между тези два критерия по член 263, шеста алинея ДФЕС.

74 От друга страна, противно на твърденията на Комисията, възприетото в точки 66 и 70 от настоящото решение тълкуване също би могло да предотврати всяка дискриминация или произволно третиране при правораздаването и по този начин да осигури за получателите на държавната помощ и конкурентните предприятия равни процесуални възможности. Всъщност за всички тези заинтересовани страни срокът за обжалване започва да тече от една и съща дата, а именно от датата на публикуването на решението в Официален вестник. Освен това, доколкото е издала това решение и отговаря за публикуването му в Официален вестник, Комисията няма как да твърди съществуващо в неин ущърб неравенство на процесуалните възможности.

75 Трето, що се отнася до контекста, структурата на Договорите също не е в подкрепа на стриктния паралел, предложен от Комисията, между понятията „публикуване“, използвани съответно в член 263, шеста алинея и член 297, параграф 2, втора алинея ДФЕС. Всъщност в това отношение е достатъчно да се отбележи, че макар да се намират в част шеста, дял I от Договора за функционирането на ЕС, тези две разпоредби нямат един и същи предмет. Докато първата се съдържа в глава 1, посветена на институциите, и по-специално в раздел 5 от нея, отнасящ се до Съда на Европейския съюз, втората се съдържа в глава 2, посветена на правните актове на Съюза и процедурите за тяхното приемане.

76 С оглед на всички тези съображения следва да се заключи, че в точки 36—43 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно е приел, че за дружествата WEPA срокът за обжалване е започнал да тече от датата на публикуването на спорното решение в Официален вестник.

77 Следователно твърденията по първото основание, изтъкнато в подкрепа на насрещните жалби, трябва да се отхвърлят като неоснователни.

По второто основание

Доводи на страните

78 С второто основание, което е изтъкнала в подкрепа на насрещните си жалби, Комисията твърди, че Общият съд е допуснал две грешка при прилагане на правото в точка 41 от обжалваното съдебно решение.

79 Общият съд изопачил фактите и доказателствата, приемайки в точка 41 от обжалваното съдебно решение, че „не е доказано, че в настоящия случай [дружествата WEPA] са разполагали с „надлежна информация“ за [спорното] решение“ преди публикуването му. Всъщност с оглед на посоченото от Комисията пред Общия съд било очевидно, че дружествата WEPA са знаели за съществуването на спорното решение преди публикуването му в Официален вестник, и то най-късно на 26 септември 2018 г.

80 Федерална република Германия и дружествата WEPA считат, че тъй като твърденията по първото основание на насрещните жалби не са основателни, второто основание е без значение за разглеждането на настоящите жалби. Тези дружества добавят, че при всички обстоятелства са неоснователни и твърденията, изложени в рамките на това второ основание.

Съображения на Съда

81 В точка 41 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че „така или иначе не е доказано, че в настоящия случай, [дружествата WEPA] са разполагали с „надлежна информация“ за [спорното] решение“.

82 В това отношение изразът „така или иначе“ сочи, че този мотив е изложен за изчерпателност в обжалваното съдебно решение. Съгласно постоянната съдебна практика обаче доводите, насочени срещу мотиви от решение на Общия съд, които са изложени за изчерпателност, не могат да доведат до неговата отмяна и следователно са негодни (решение 21 декември 2023 г., United Parcel Service/Комисия, C-297/22 P, EU:C:2023:1027, т. 55 и цитираната съдебна практика).

83 Следователно твърденията по второто основание, изтъкнато в подкрепа на насрещните жалби, трябва да се отхвърлят като неотносими.

84 Поради това насрещните жалби трябва да бъдат отхвърлени изцяло.

По главните жалби

85 В подкрепа на жалбата си по дело C-795/21 P дружествата WEPA изтъкват две основания, първото от които е изведено от изопачаване на фактите, както и от несъобразяване на съдържанието и обхвата на националното право, а второто — от неспазване на условията за наличие на държавна помощ, предоставена „чрез ресурси на държава членка“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС.

86 В подкрепа на жалбата си по дело C-796/21 P Федерална република Германия, подкрепяна от дружествата WEPA, изтъква едно-единствено основание, изведено от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС. Това основание по същество е свързано с второто основание, изтъкнато от дружествата WEPA, подкрепяни от Федерална република Германия, в подкрепа на жалбата им по дело C-795/21 P.

По първото основание по дело C-201/21 P

Доводи на страните

87 С първото основание, изтъкнато в подкрепа на жалбата им, дружествата WEPA твърдят, че Общият съд е изопачил фактите и не е съобразил съдържанието и обхвата на националното право. Твърденията по това основание се разделят формално на три части.

88 По първата част дружествата WEPA твърдят, че в точки 12, 66, 93 и 99 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно констатира, че BNetzA е определила по обвързващ начин размера на спорната допълнителна такса. В това отношение от съображения 61, 75 и 123 от спорното решение следвало, че размерът на тази допълнителна такса се определял от мрежовите оператори. Това било в сила и за 2012 г., за която посочената допълнителна такса била събирана за първи път от тези оператори. Размерът на същата допълнителна такса никога не бил налаган от BNetzA. Що се отнася до посочената 2012 г., BNetzA се ограничила да оцени общата сума на загубата на приходи, понесена от мрежовите оператори, но по никакъв начин не определила размера на спорната допълнителна такса, доколкото подобно определяне налагало да се вземат предвид други фактори.

89 По втората част дружествата WEPA оспорват по същество точка 93 от обжалваното съдебно решение. Противно на приетото от Общия съд в тази точка, BNetzA не определила за операторите на преносни мрежи „много подробна методика за изчисляване“ на спорната допълнителна такса. Поради това констатацията на Общия съд противоречала на съображения 61, 75 и 123 от спорното решение. Предписанията на BNetzA били твърде общи и се отнасяли до загубата на приходи и прогнозните загуби през следващата година. Те не съдържали никакво изискване относно конкретния начин, по който операторите на преносни мрежи трябвало да изчислят спорната допълнителна такса въз основа на прогнозните загуби на приходи.

90 По третата част дружествата WEPA упрекват Общия съд, че е изопачил фактите, тъй като е приел в точки 93, 94 и 99 и в точка 106 и сл. от обжалваното съдебно решение, че загубите на приходи се покриват изцяло от спорната допълнителна такса. Националното право уреждало само въпроса за събирането на вземания към освободените от тази такса потребители на базова електроенергия, които не подлежали на изпълнение поради неплатежоспособност на тези потребител, и изключвало възможността такива вземания да бъдат покрити от спорната допълнителна такса. В резултат на това загубите, свързани с неплатежоспособността на тези потребители, се покривали от собствените ресурси на мрежовите оператори, а не от тези на държавата. Освен това следвало да се поемат и други разходи на мрежовите оператори, а именно капиталовите разходи и административните такси, плащани на BNetzA.

91 В писмената си реплика дружествата WEPA се позовават в допълнение на липса на мотиви, опорочаваща точки 94 и 99 и точка 106 и сл. от обжалваното съдебно решение, тъй като Общият съд не мотивирал, най-малкото в обобщен вид, по разбираем начин причината, поради която не били взети предвид загубите на приходи за мрежовите операторите, които не са били покрити от спорната допълнителна такса.

92 Комисията счита, че трите части, посочени в подкрепа на първото основание на жалбата по дело C-795/21 P, са явно неоснователни и че при всички положения някои доводи са недопустими.

Съображения на Съда

93 На второ място, що се отнася до доводите за допуснати от Общия съд грешки при анализа на германското право, следва да се припомни, че видно от член 256, параграф 1, втора алинея ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, жалбата е ограничена до правни въпроси. Поради това единствено Общият съд е компетентен да установява и преценява релевантните факти, както и да преценява доказателствата. Следователно преценката на тези факти и доказателства, освен в случай на тяхното изопачаване, не представлява правен въпрос, който като такъв да подлежи на контрол от Съда при обжалване (решение от 4 март 2021 г., Комисия/Fútbol Club Barcelona, C-362/19 P, EU:C:2021:169, C-586/19 P, EU:C:2021:169, т. 46 и цитираната съдебна практика).

94 Следователно, що се отнася до извършваната в производството по обжалване проверка на изводите на Общия съд относно националното право, които в областта на държавните помощи представляват фактически изводи, Съдът е компетентен единствено да провери дали това право не е било изопачено (решения от 3 април 2014 г., Франция/Комисия, C-559/12 P, EU:C:2014:217, т. 79, и от 14 декември 2023 г., Комисия/Amazon.com и др., C-457/21 P, EU:C:2023:985, т. 20 и цитираната съдебна практика). Изопачаването трябва ясно да личи от материалите по делото, без да е необходимо да се извършва нова преценка на фактическите обстоятелства и на доказателствата (решение от 3 април 2014 г., Франция/Комисия, C-559/12 P, EU:C:2014:217, т. 80).

95 Освен това, когато твърди изопачаване на доказателствата от Общия съд, жалбоподателят трябва, съгласно член 256 ДФЕС, член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз и член 168, параграф 1, буква г) от Процедурния правилник на Съда, да посочи точно доказателствата, които са изопачени, и да докаже грешките в анализа, които според него са довели Общия съд до това изопачаване (решения от 30 ноември 2016 г., Комисия/Франция и Orange, C-486/15 P, EU:C:2016:912, т. 99, и от 28 април 2022 г., Yieh United Steel/Комисия, C-79/20 P, EU:C:2022:305, т. 53).

96 Първото основание, посочено от дружествата WEPA, което е изведено от множество изопачавания на националното право и на фактите, следва да се разгледа в светлината на припомнените обстоятелства.

97 Що се отнася до първата част от настоящото основание, следва да се констатира, първо, че твърдението на тези дружества — че Общият съд е изопачил фактите, като е приел, че BNetzA е определила по обвързващ начин размера на спорната допълнителна такса — почива на неправилно тълкуване на обжалваното съдебно решение.

98 Всъщност от цялостния прочит на точки 12, 66, 93 и 99 от обжалваното съдебно решение, които се оспорват с това твърдение, недвусмислено следва, че Общият съд е приел, че спорните допълнителни такси трябва да се определят от операторите на преносни мрежи въз основа на определена от BNetzA методология и че що се отнася до 2012 г., този орган е определил общия размер на тази допълнителна такса. Този прочит следва изрично от точка 66 от това решение. Непосочването на прилагателното „общ“ в точка 12 от посоченото съдебно решение е без значение в това отношение, тъй като от мотивите на

същото съдебно решение става ясно, че Общият съд основавал на първоначален общ размер. По същия начин в точка 93 това съдебно решение той се позовава на определянето на първоначален размер на спорната допълнителна такса за 2012 г., в което отношение лесно може да се разбере, че става въпрос за общия размер, а по отношение на следващата година Общият съд се позовава на и на определената от BNetzA методика за изчисляване на тази допълнителна такса. Освен това от самото споменаване в точка 99 от обжалваното съдебно решение на „спорната допълнителна такса, както е изчислена от BNetzA (за 2012 г.)“, не би могло да се стигне до различен извод, тъй като тази формулировка, макар и неточна, може напълно да се разбира като позоваване на общия размер на тази допълнителна такса, което се потвърждава от цялостния прочит на обжалваното съдебно решение. В останалата си част тази точка 99 също се позовава на определената от BNetzA методика за 2013 г.

99 От съображения 61, 75 и 123 от спорното решение, към които препращат дружествата WEPA, не може да се направи никакъв друг извод. Всъщност от тези съображения следва, че ако операторите на преносни мрежи трябва да определят конкретния размер на спорната допълнителна такса, подобно на Общия съд, Комисията също така отбелязва, че в това отношение те трябва да спазват определената от BNetzA уредба и методика.

100 Второ, следва да се отбележи, че доколкото в рамките на това твърдение относно определянето на спорната допълнителна такса дружествата WEPA наблягат на свободата на действие на мрежовите оператори, с изложените от тях доводи се оспорва фактическа преценка, без да се доказва изопачаване, а това остава извън компетентността на Съда в производството по обжалване в съответствие със съдебната практика, припомнена в точка 93 от настоящото решение.

101 Що се отнася до втората част от настоящото основание, следва да се констатира, че в точка 93 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че „за втората година от прилагането на схемата с решение BNetzA [от 2011 г.] се установява много подробна методика за изчисляване на [спорната] допълнителна такса“. Той добавя, че съгласно тази методика „операторите на преносни мрежи трябва да определят, от една страна, очакваната загуба на приходи в резултат на [спорното] освобождаване спрямо пълното заплащане на мрежовите такси и от друга страна, очакваното потребление, за да определят размера на спорната допълнителна такса за киловатчас, като вземат предвид приходите, генерирани през предпоследната година“ и че „операторите на преносни мрежи трябвало да адаптират размера на спорната допълнителна такса всяка година въз основа на действителните финансови нужди за предходната година“. Тези твърдения по същество възпроизвеждат съображения 37 и 39 от спорното решение.

102 В това отношение, от една страна, е безспорно, че дружествата WEPA не оспорват конкретно това описание на методиката за изчисляване на спорната допълнителна такса, а квалифицирането ѝ като „много подробна методика“. Дори обаче да се предположи, че тази квалификация е погрешна, това обстоятелство не би имало никакви последици за направения от Общия съд анализ на посочената методика. Следователно Общият съд не може да бъде упрекван, че в това отношение е изопачил националното право.

103 От друга страна, що се отнася до останалите твърдения, доводите на дружествата WEPA относно свободата на действие на операторите на преносни мрежи при изчисляването на спорната допълнителна такса в крайна сметка противоречат на преценката в съображение 123 от спорното решение — че тези оператори не разполагат с никаква свобода на

действие. Поради това тези дружества искат от Съда да подложи на нова преценка методиката за определяне на спорната допълнителна такса, което, при липсата на каквото и да било изопачаване, е извън неговата компетентност на етапа на обжалването.

104 Що се отнася до третата част, следва да се отбележи, че в точки 90, 91, 93, 94, 99, 106 и 107 от обжалваното съдебно решение Общият съд, като се позовава на решение BNetzA от 2011 г., възприема направената от Комисията в спорното решение констатация, че механизмът на спорната допълнителна такса осигурява на системните оператори пълно компенсиране на загубата на приходи, която понасят вследствие на спорното освобождаване, тъй като размерът на тази допълнителна такса е съобразен с размера на ресурсите, изисквани поради това освобождаване. По-специално в точка 94 от това решение той добавя, че загубите на приходи вследствие на неплатежоспособност, които понасят икономически операторите на разпределителни мрежи, не представляват загуба на приходи по смисъла на въпросната схема и се обосновават от обстоятелството, че отношенията между мрежовите оператори и крайните длъжници на спорната допълнителна такса са частноправни.

105 По този начин обаче Общият съд е изложил в достатъчна степен мотивите, поради които е отхвърлил доводите на дружествата WEPA, изведени от липсата на пълно компенсиране на загубата на приходи в резултат на спорното освобождаване.

106 По същество преценката, според която методиката за определяне на размера на спорната допълнителна такса, предвидена в решение BNetzA от 2011 г., трябва да позволи покриването на всички разходи, свързани със спорното освобождаване, спада към фактическата преценка на Общия съд, която Съдът не следва да проверява на етапа на обжалването. Същото важи и за специфичния въпрос дали действително всички загуби и разходи във връзка със спорното освобождаване, както и несъбираемите вземания, свързани с продължаващата неплатежоспособност на потребителите на базова електроенергия, които неправилно са се ползвали от спорното освобождаване, са били покрити от спорната допълнителна такса. Дружествата WEPA обаче не са доказали изопачаване на фактите в това отношение.

107 С оглед на всички изложени съображения твърденията, включени в трите части на посоченото от дружествата WEPA първо основание, трябва да се отхвърлят изцяло като частично недопустими и частично неоснователни. Ето защо твърденията по първото основание следва да бъдат отхвърлени изцяло.

По второто основание по дело C-795/21 P и единственото основание по дело C-796/21 P

108 С второто основание, изтъкнато в подкрепа на жалбата по дело C-795/21 P, и с единственото основание по дело C-796/21 P съответно дружествата WEPA и Федерална република Германия твърдят, че Общият съд е нарушил член 107, параграф 1 ДФЕС, тъй като неправилно е приел, че спорното освобождаване представлява помощ, предоставена чрез „ресурси на държава[та]“ по смисъла на тази разпоредба.

109 Доводите им по същество засягат три въпроса, първият от които се отнася до правния критерий, позволяващ да се прецени дали е налице мярка, предоставена чрез „ресурси на държава[та]“, вторият — до наличието на задължителна такса, а третият — до държавния контрол.

По правния критерий, позволяващ да се прецени дали е налице мярка, предоставена чрез „ресурси на държава[та]“

– *Доводи на страните*

110 С първото оплакване от първата част, както и второто и третото оплакване от втората част на второто основание дружествата WEPA, а Федерална република Германия — с първата част от единственото си основание, упрекват по същество Общия съд, че е приложил погрешен правен критерий, за да прецени дали въпросните ресурси са държавни по своя характер.

111 На първо място, с първата част от второто си основание дружествата WEPA посочват по същество, че в точки 77—96 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно е приел, че спорната допълнителна такса представлява такса или данък по смисъла на правото на Съюза и следователно помощ, предоставена като държавни ресурси по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС. Според тях от практиката на Съда, произтичаща по-специално от решения от 17 юли 2008 г., Essent Netwerk Noord и др. (C-206/06, EU:C:2008:413), от 19 декември 2013 г., Association Vent De Colère! и др. (C-262/12, EU:C:2013:851), от 13 септември 2017 г., ENEA (C-329/15, EU:C:2017:671), от 28 март 2019 г., Германия/Комисия (C-405/16 P, EU:C:2019:268), от 15 май 2019 г., Achema и др. (C-706/17, EU:C:2019:407), и от 16 септември 2021 г., FVE Holýšov I и др./Комисия (C-850/19 P, EU:C:2021:740), следва, че такава такса или данък съществува само когато държава членка едностранно и с акт на публична власт налага задължение за плащане на адресата на този акт. В точка 77 от обжалваното съдебно решение обаче Общият съд се основал на различен и следователно на погрешен критерий, като разгледал въпроса дали по силата на законово задължение наложената от тази държава спорна допълнителна такса е била прехвърлена изцяло в тежест на крайните ѝ длъжници.

112 Освен това, като не се е съобразил с практиката на Съда, Общият съд пропуснал да провери дали за длъжника е съществувало правно задължение за плащане.

113 На второ място, в писмените си изявления, представени пред Съда, дружествата WEPA — с третото твърдение за нарушение от втората част на второто основание, и Федерална република Германия оспорват съответно точки 62 и сл., 76, 79 и 110, както и точки 62—64 и 76 от обжалваното съдебно решение, със съображението, че Общият съд неправилно е приел, че за да се определи дали ресурсите са държавни или не, наличието на задължително плащане в тежест на крайните потребители или клиенти и държавният контрол върху средствата или управителите на тези средства са два признака, които „са алтернативни“. Напротив, ставало въпрос за кумулативни критерии, както следвало по-специално от съдебната практика, видно по-специално от съдебната практика, установена с решения от решения от 17 юли 2008 г., Essent Netwerk Noord и др. (C-206/06, EU:C:2008:413, т. 66, 69, 70, 72 и 75), от 28 март 2019 г., Германия/Комисия (C-405/16 P, EU:C:2019:268, т. 72), от 15 май 2019 г., Achema и др. (C-706/17, EU:C:2019:407), и от 16 септември 2021 г., FVE Holýšov I и др./Комисия (C-850/19 P, EU:C:2021:740).

114 Освен това с второто оплакване от втората част на второто основание дружествата WEPA твърдят, че трябва да бъде изпълнен трети критерий. От практиката на Съда следвало, че трябва да се установи достатъчно пряка връзка между спорната допълнителна такса и държавния бюджет, за да може да се направи извод за наличието на помощ, „предоставена чрез ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС. Нито спорното

решение, нито обжалваното съдебно решение обаче съдържали данни, позволяващи да се заключи, че спорната допълнителна такса имала такава връзка с държавния бюджет. Освен това от констатациите на Комисията и на Общия съд следвало, че нито BNetzA, нито която и да е друга държавна организация са поели отговорността за пълно компенсиране на загубите на приходи.

115 В допълнение според Федерална република Германия тълкуването на Общия съд, основано на алтернативни критерии, противоречало на точки 97—109 от обжалваното съдебно решение, в които Общият съд разгледал наличието на държавен контрол, въпреки че вече бил заключил, че е налице задължително плащане.

116 На трето място, според Федерална република Германия този подход на Общия съд не се потвърждава и от членове 30 и 110 ДФЕС, които се отнасяли главно до премахването и забраната на протекционистичните мерки.

117 На четвърто място, Федерална република Германия поддържа, че тълкуването на член 107, параграф 1 ДФЕС, според което следва да се презумира, че всяка такса е с държавен произход, независимо от преследваните с тази разпоредба цели, е неправилно от правна гледна точка. Това тълкуване би довело до последица, която не е предвидена в Договорите, а именно всяка регулация на пазарните цени да означава използване на държавни ресурси и съответно да подлежи на съобщаване в съответствие с член 108 ДФЕС. Такава регулация обаче попадала в приложното поле на свободното движение на стоки, а не на правилата относно държавните помощи.

118 Комисията оспорва основателността на второто оплакване от втората част на второто основание, посочено от дружествата WEPA, и счита, че първата част, както и третото оплакване от втората част на това основание, както и първата част от единственото основание, повдигнато от Федерална република Германия, сами по себе си са неотносими.

– *Съображения на Съда*

119 Дружествата WEPA и Федерална република Германия по същество твърдят, че Общия съд е приложил погрешен правен критерий, за да определи дали сумите от спорната допълнителна такса, произхождат от „ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС.

120 Съгласно постоянната съдебна практика квалифицирането на мярка като „държавна помощ“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС предполага да са изпълнени четири условия, а именно: да е налице намеса на държавата или „чрез ресурси на държава[та]“, тази намеса да е в състояние да засегне търговията между държавите членки, намесата да предоставя селективно предимство на своя получател и да нарушава или да заплашва да наруши конкуренцията (решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES, C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1, т. 31 и цитираната съдебна практика).

121 Що се отнася до първото от тези условия, от постоянната съдебна практика следва, че дадена мярка може да бъде квалифицирана като намеса на държавата или като помощ, предоставена „чрез държавни ресурси“, ако, от една страна, мярката е предоставена пряко или непряко чрез тези ресурси, и от друга страна, отговорността за мярката се носи от държава членка (решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES, C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1, т. 32 и цитираната съдебна практика).

122 Що се отнася по-специално до условието предимството да е предоставено „чрез ресурси на държава членка“, в практиката си Съдът е извел два критерия, по които да се установи, че средства, чрез които съгласно националното законодателство се предоставя тарифно предимство, представляват „ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES, C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1, т. 34, 38, 39 и 42).

123 Така, на първо място, средствата, събирани чрез данъци, такси или чрез други задължителни плащания по силата на националното законодателство и управлявани и разпределяни в съответствие с това законодателство, представляват „ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС (решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES, C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1, т. 38).

124 Съгласно практиката на Съда, уточняваща този критерий, сумите, произтичащи от ценовата надбавка, наложена от държавата на купувачите на електроенергия, са сходни на такса върху електроенергията и произхождат от „ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС. За да се считат за такива, средствата трябва да произтичат от въведени от законодателството на съответната държава членка задължителни облагания и да се управляват и разпределят в съответствие с това законодателство, без значение дали механизмът на финансиране попада strictu sensu в категорията на установените в националното право плащания с данъчен характер. За сметка на това не е достатъчно мрежовите оператори да прехвърлят в продажната цена на електроенергията в тежест на крайните си клиенти допълнителните разходи, породени от задължението им да изкупуват произведената от възобновяеми енергийни източници електроенергия по определените в закона тарифи, ако това компенсиране произтича само от практика, а не от законово задължение. Всъщност в такъв случай плащането не би могло да се счита за задължително (вж. в този смисъл решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES, C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1, т. 34—37 и цитираната съдебна практика).

125 На второ място, фактът, че сумите остават непрекъснато под публичен контрол и следователно на разположение на компетентните национални органи, е достатъчен, за да бъдат квалифицирани като „ресурси на държава[та]“ по смисъла на тази разпоредба (решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES, C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1, т. 39 и цитираната съдебна практика).

126 Критериите, посочени в точки 123 и 125 от настоящото решение, са алтернативни критерии, позволяващи да се установи, че дадена мярка е предоставена чрез „ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES, C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1, т. 42), както в съдебното заседание за изслушване на устните състезания признава Федерална република Германия в отговор на поставен от Съда въпрос по повод на обхвата на решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES (C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1).

127 От това следва, първо, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точки 62—64 и 76 от обжалваното съдебно решение е преценил, че държавният характер на ресурсите, по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, може да се установи чрез две алтернативни условия, свързани, едното, с наличието на задължително плащане в тежест на крайните потребители или клиенти, а другото — с държавния контрол върху управлението на системата, и по-специално върху средствата или върху управителите на

тези средства. Предвид отговорите, дадени от Федерална република Германия в съдебното заседание за изслушване на устните състезания, всички доводи, с които се оспорва тази преценка, трябва да бъдат отхвърлени.

128 Доводите на дружествата WEPA, че в практиката на Съда не са установени алтернативни критерии, се основават именно на практиката на Съда, която той обобщава в решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES (C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1) и в която той извежда наличието на два алтернативни критерия. Следователно тези доводи също са обречени на неуспех.

129 Освен това, доколкото дружествата WEPA твърдят, че Общият съд е трябвало да приложи понятието данък или такса, разбирано като едностранното налагане с акт на публичната власт на задължение за плащане, както и критерий за наличието на достатъчно пряка връзка между държавния бюджет и спорната допълнителна такса, се налага изводът, че в съответствие с практиката на Съда, изложена в точки 123—125 от настоящото решение, нито една от основателно възприетите от Общия съд алтернативи не съдържа нито такова понятие, нито такъв критерий. Наличието на задължително плащане по смисъла на съдебната практика, посочена в точка 123 от настоящото решение, трябва да се прецени с оглед на посочените в точка 124 от него обстоятелства. Те са определени в практиката на Съда, възпроизведена в точки 55—62 от обжалваното съдебно решение и обобщени в точки 34—37 от решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES (C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1), без това да се оспорва конкретно в рамките на настоящите жалби. Като проверява, както посочва в точки 76 и 77 от обжалваното съдебно решение, дали спорната допълнителна такса е наложена от държавата и дали изцяло е прехвърлена чрез законово задължение в тежест на крайните длъжници на крайните длъжници на тази допълнителна такса, Общият съд се е съобразил с тази съдебна практика.

130 Второ, противно на твърдяното от Федерална република Германия, Общият съд не може да бъде упрекнат, че в точки 97—109 от обжалваното съдебно решение е сметнал за целесъобразно да провери наличието на държавен контрол върху събираните от спорната допълнителна такса средства или върху мрежовите оператори, след като в точка 96 от това решение е констатирал наличието на парафискален налог или задължително плащане, предполагащи използването на държавни ресурси.

131 Вярно е, че Общият съд е могъл да си спести тази проверка за наличие на държавен контрол предвид факта, че двата критерия, които е разгледал, са алтернативни. Няма пречка обаче, по-специално с оглед на доброто правораздаване, Общият съд да продължи анализа си със съображения за изчерпателност, каквито в случая са съображенията относно наличието на държавен контрол, така както Съдът е направил в точка 41 от решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES (C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1).

132 Трето, доколкото Федерална република Германия твърди, че би било в противоречие с целите на член 107, параграф 1 ДФЕС да се презумира, че всяка такса е с държавен произход, доводът ѝ се основава на погрешна изходна постановка и неправилно тълкуване на обжалваното съдебно решение.

133 Всъщност, от една страна, както следва от точка 123 от настоящото решение, не средствата, събирани чрез каквато и да е такса, а само тези, които се събират чрез задължителна такса, предвидена в националното законодателство, управлявана и разпределяна в съответствие с това законодателство, могат да представляват „ресурси на държава[та]“ по смисъла на тази

разпоредба. От друга страна, както следва от точка 129 от настоящото решение, видно от точки 76 и 77 от обжалваното съдебно решение, Общият съд се е постарал именно да провери дали спорната допълнителна такса е била наложена от държавата и чрез законово задължение изцяло прехвърлена в тежест на крайните ѝ длъжници.

134 Четвърто, що се отнася до доводите, развити от Федерална република Германия във връзка с членове 30 и 110 ДФЕС, следва да се констатира, че в точка 85 от обжалваното съдебно решение Общият съд е взел предвид свързаната с тези разпоредби съдебна практика в съображение за изчерпателност, въведено с израза „[о]свен това“. От тази съдебна практика той е направил извода, че качеството на длъжник няма голямо значение, щом таксата се отнася до съответната стока или до необходима във връзка с тази стока дейност. Той добавя, че решаващ е фактът, че събиращите таксата субекти не просто имат задължение за изкупуване със свои собствени финансови средства, а са упълномощени от държавата да управляват държавен ресурс.

135 Щом като в тази точка е изложено съображение за изчерпателност, доводът срещу нея е неотносим.

136 При всички положения следва да се приеме, че Общият съд се е позовал на съдебната практика по членове 30 и 110 ДФЕС не за да прецени спорната допълнителна такса през призмата на тези разпоредби, а за да подкрепи анализа си на тази допълнителна такса от гледна точка на член 107, параграф 1 ДФЕС. Затова Общият съд не може да бъде упрекнат, че е смесил отделните правни режими, произтичащи съответно от първите две и от третата от тези разпоредби на Договора за функционирането на ЕС.

137 Накрая, що се отнася до изложените от дружествата WEPA в точки 112 и 114 от настоящото решение доводи, изведени в конкретния случай от липсата на задължение за плащане, наложено на крайните потребители на електроенергия, както и от липсата на компенсиране за загубите на приходи, тези доводи са свързани с проверката на основателността на съображенията на Общия съд относно наличието на задължителна такса. Ето защо те ще бъдат разгледани в рамките на това основание.

138 От изложените съображения следва, че с направената в предходната точка уговорка, първата част, както и второто и третото оплакване от втората част на второто основание на дружествата WEPA и първата част на единственото основание, посочено от Федерална република Германия, трябва да се отхвърлят като отчасти неотносими и отчасти неоснователни.

По наличието на задължителна вноска

– Доводи на страните

139 Дружествата WEPA — с някои от доводите си, изложени в точки 112 и 114 от настоящото решение, и Федерална република Германия — с втората част от единственото си основание, твърдят по същество, че в точки 72 и 82—89 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приложил неправилно член 107, параграф 1 ДФЕС, като е квалифицирал спорната допълнителна такса като парафискален налог или задължително плащане.

140 Дружествата WEPA твърдят, от една страна, че Общият съд не е проверил дали е налице възложено на длъжника законово задължение за плащане. Според тях не се оспорва обстоятелството, че решението BNetzA от 2011 г. не съдържа такова задължение и не е адресирано до мрежовите ползватели, поради което задължението за плащане на спорната допълнителна такса има чисто договорен характер. Дори да се предположи, че по силата на това решение е съществувало задължение за събиране на спорната допълнителна такса и за прехвърлянето ѝ в тежест на мрежовите ползватели, подобно задължение не е достатъчно, за да се констатира използването на държавни ресурси. Освен това BNetzA нито е определила размера на тази допълнителна такса, нито я е събрала. Тя не разполагала с никакво правомощие за разпореждане относно събраните суми.

141 От друга страна, дружествата WEPA поддържат, че както следва от констатациите на Комисията и на Общия съд, нито BNetzA, нито който и да е друг държавен орган са поели отговорността за компенсирането на всички загуби на приходи.

142 Федерална република Германия изтъква, от една страна, че по-специално в точки 77, 82, 83 и 85 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно е приел, че правоотношението между доставчика на електроенергия и крайния потребител на електроенергия не е определящо, за да се направи извод за наличието на задължителен налог, основавайки се на погрешното съображение, че спорната допълнителна такса не се плаща за потреблението на електроенергия, а за използването на мрежата. От друга страна, в точки 84 и 86—89 от това съдебно решение Общият съд неправилно се позовал, без да изложи каквито и да било мотиви, на задължението за събиране и неправилно извел от него предвидено в националния закон задължение за плащане на спорната допълнителна такса. При липсата на законово задължение за плащане на тази допълнителна такса събирането ѝ можело да се осъществи само по правилата на гражданското право. Съжденията на Общия съд, за да стигне до тази констатация и до този извод, били в противоречие с практиката на Съда.

143 Комисията оспорва всички тези доводи и счита, че изтъкнатите от Федерална република Германия доводи почиват на неправилен прочит на обжалваното съдебно решение и на практиката на Съда и че във всички случаи са неотносими.

– *Съображения на Съда*

144 Както следва от посочената в точка 123 от настоящото решение съдебна практика, средствата, събирани чрез данък, такса или друго задължително плащане по силата на националното законодателство и управлявани и разпределяни в съответствие с това законодателство, представляват „ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС.

145 В случая, след като в точки 77—95 от обжалваното съдебно решение е разгледал спорната допълнителна такса, в точка 96 от това решение Общият съд е стигнал до извода, че тази допълнителна такса предполага използването на държавни ресурси. В подкрепа на този извод той отбелязва, че решение BNetzA от 2011 г. задължава операторите на разпределителни мрежи да събират спорната допълнителна такса от ползвателите на мрежи и да прехвърлят съответните постъпления на операторите на преносни мрежи. Той преценява също така, че механизмът на тази допълнителна такса осигурява на мрежовите оператори пълна компенсация за загубата на приходи, която търпят поради спорното освобождаване, тъй като размерът на въпросната такса е съобразен с финансовите нужди,

породени от това освобождаване. Той подчертава още, че този размер е изчислен по методика, определена в решение BNetzA от 2011 г., с уточнението, че за 2012 г. с това решение е определен първоначалният размер на същата допълнителна такса.

146 На първо място, дружествата WEPA и Федерална република Германия твърдят, че Общият съд неправилно е констатирал наличието на задължение за плащане на спорната допълнителна такса в тежест на крайните потребители, към които освен това погрешно били отнесени и мрежовите ползватели.

147 Първо, що се отнася до идентифицирането на крайните длъжници на спорната допълнителна такса, в точка 82 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че тази допълнителна такса касае само правоотношението между мрежовите оператори и мрежовите ползватели, тъй като се събира в резултат не от потреблението на електроенергия, а от използването на мрежата. Въз основа на това в точка 83 от същото решение той е стигнал до извода, че въпросът дали доставчиците на електроенергия са били на свой ред задължени да прехвърлят въпросната допълнителна такса в тежест на крайните потребители на електроенергия, е без значение. Всъщност според него крайните длъжници на допълнителната такса са били мрежовите ползватели, тоест самите доставчици, както и крайните потребители, пряко присъединени към мрежата, а не другите крайни потребители.

148 В това отношение преценката, че спорната допълнителна такса се събира в резултат от използването на мрежата, и преценката, че мрежовите ползватели трябва да се разглеждат като крайни потребители, са фактически. Съгласно припомнената в точка 93 от настоящото решение съдебна практика обаче Съдът не следва, при липсата на каквото и да било твърдение за изопачаване, да проверява такива преценки.

149 Второ, що се отнася до наличието на задължение за плащане в тежест на мрежовите ползватели, от точки 84 и 86—88 от обжалваното съдебно решение следва, че Общият съд е възприел изводите на Комисията, че решение BNetzA от 2011 г. налага на операторите на разпределителни мрежи задължение за събиране и прехвърляне на спорната допълнителна такса и предвижда постъпленията от тази допълнителна такса да се пренасочват ежемесечно към различните оператори на преносни мрежи. От това той е заключил, че спорната допълнителна такса, въведена от административен орган с подзаконов акт, е била задължителна за мрежовите ползватели.

150 В случая видно от фактическите констатации на Общия съд, които Съдът не следва да проверява, решение BNetzA от 2011 г. задължава операторите на разпределителни мрежи да събират спорната допълнителна такса от мрежовите ползватели. Също така с оглед на фактическите констатации на Общия съд в точки 12, 66 и 93 от обжалваното съдебно решение, които Съдът не следва да проверява, е безспорно и че това решение предвижда методиката, по която операторите на преносни мрежи всяка година да изчисляват размера на спорната допълнителна такса.

151 В светлината на припомнената в точка 124 от настоящото решение съдебна практика обаче следва да се приеме, че произхождат от „ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС сумите, събрани от задължителна такса, която, подобно на спорната допълнителна такса, е наложена с подзаконов акт, посочващ субектите, били те и частноправни, на които е възложено събирането на таксата от длъжниците, съответно също посочени, и определяща методиката за изчисляване на размера на таксата и ежегодното ѝ

адаптиране. По-специално, след като източникът на въпросната такса е подзаконова мярка, която задължава мрежовите оператори да я събират, не може да се твърди, че тази такса е резултат от обикновена практика.

152 В това отношение е без значение, че подзаконовият акт предвижда само задължение за събиране на спорната допълнителна такса в тежест на мрежовите оператори, без изрично да установява в тежест на мрежовите ползватели задължение за плащане на тази допълнителна такса. Всъщност полезното действие на законовото задължение за събиране на посочената допълнителна такса предполага по необходимост симетрично задължение за плащане на тази такса от съответните длъжници.

153 На второ място, що се отнася до компенсирането на разходите, дължащи се на спорното освобождаване, от една страна, Общият съд, позовавайки се на решение BNetzA от 2011 г., е възприел в точки 90, 91 и 94 от обжалваното съдебно решение направената от Комисията в спорното решение констатация, че механизмът на спорната допълнителна такса осигурява на мрежовите оператори пълна компенсация за понасяната от тях поради спорното освобождаване загуба на приходи, тъй като размерът на въпросната такса е съобразен с финансовите нужди, породени от това освобождаване.

154 Както обаче вече бе посочено в точка 106 от настоящото решение, това, че предвидената в решение BNetzA от 2011 г. методика за изчисляване на размера на спорната допълнителна такса е трябвало да позволява да се покрият всички разходи, свързани със спорното освобождаване, е фактическа преценка на Общия съд, която в съответствие със съдебната практика, припомнена в точка 93 от настоящото решение, Съдът не следва, при липсата на каквото и да било твърдение за изопачаване, да проверява на етапа на обжалването.

155 С оглед на изложените съображения доводите на дружествата WEPA, както и втората част от единственото основание, посочено от Федерална република Германия, трябва да се отхвърлят като отчасти недопустими и отчасти неоснователни.

Относно държавния контрол

– *Доводи на страните*

156 С първото оплакване от втората част от второто основание дружествата WEPA, а и Федерална република Германия — с третата част от единственото си основание, по същество упрекват Общия съд, че е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че е налице държавен контрол върху средствата от спорната допълнителна такса.

157 Комисията счита, че това оплакване, както и третата част са неоснователни и във всички случаи неотносими.

– *Съображения на Съда*

158 Както следва от съдебната практика, посочена в точки 122—126 от настоящото решение, наличието на данък, такса или друго задължително плащане съгласно националното законодателство, които се управляват и разпределят в съответствие с това

законодателство, и наличието на държавен контрол върху въпросните суми, са два алтернативни критерия, позволяващи да се установят „ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС.

159 В случая Общият съд констатира в точка 96 от обжалваното съдебно решение, че спорната допълнителна такса представлява парафискален налог или задължително плащане, предполагащи използването на държавни ресурси по смисъла на тази съдебна практика. Както следва от точки 144—155 от настоящото решение, дружествата WEPA и Федерална република Германия не са успели да докажат, че тази констатация на Общия съд е опорочена поради грешка при прилагане на правото.

160 Посочената констатация обаче сама по себе си е достатъчна, за да се приеме, че процесната мярка е предоставена чрез „ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, без да е необходимо да се проверява дали съответните суми са били под държавен контрол.

161 Следователно първото оплакване от втората част на второто основание, посочено от дружествата WEPA, и третата част от единственото основание на Федерална република Германия са неотносими.

162 С оглед на всички изложени съображения следва изцяло да се отхвърлят твърденията по второто основание, изтъкнато в подкрепа на жалбата по дело C-795/21 P, както и единственото основание, изтъкнато в подкрепа на жалбата по дело C-796/21 P.

163 Следователно, тъй като всички изложени твърдения по основанията, посочени в подкрепа на главните жалби по дела C-795/21 P и C-796/21 P, са отхвърлени, тези жалби трябва да се отхвърлят изцяло.

По съдебните разноски

164 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. Член 138, параграфи 1 и 2 от този правилник, приложим по силата на член 184, параграф 1 от същия към производството по обжалване на съдебни актове на Общия съд, гласи, че загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане, и че когато има няколко загубили делото страни, Съдът взема решение по разпределянето на съдебните разноски.

165 В случая дружествата WEPA и Федерална република Германия с са загубили делото по всички искания, изложени съответно в главната жалба по дело C-795/21 P и в главната жалба по дело C-796/21 P, докато Комисията е загубила делото по всички искания в насрещните жалби по тези дела.

166 При това положение Общият съд счита за справедливо с оглед на конкретните обстоятелства всяка от страните да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) Отхвърля главните и насрещните жалби.

2) WEPA Hygieneprodukte GmbH, WEPA Deutschland GmbH & Co. KG, Федерална република Германия и Европейската комисия понасят направените от тях съдебни разноски.

Подписи